

-D'on és Vostra Mercè?

-Sóc del Cel.

-I què desitja?

-Vinc a demanar-vos que vingueu aquí sis mesos seguits, el dia 13 a aquesta mateixa hora. Després us diré qui sóc i què vull. Tornaré aquí una setena vegada.

Vaig preguntar si Jacinta, Francisco i jo mateixa aniríem al Cel. Ella em digué que Jacinta i jo sí, i Francisco també, però abans hauria de resar molts

rosaris.

-Voleu oferir-vos a Déu per a ara suportar tots els sofriments que Ell vulgui enviar-vos, en acte de reparació pels pecats amb que Ell es ofès i de súplica per la conversió dels pecadors?

-Sí, volem.

-Doncs haureu de patir molt, però la gràcia de Déu serà el vostre consol.

Va ser llavors que va obrir per primera vegada les mans, comunicant-nos una llum tan intensa, com un reflex que d'elles irradiava, que ens penetrava

al pit i en el més íntim de l'ànima, fent-nos veure a nosaltres mateixos en Déu que era aquesta llum. Llavors, per un darrer impuls també comunicat, vam caure de genolls i repetíem íntimament:

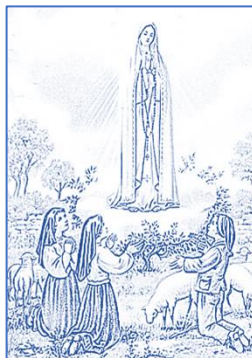
-Santíssima Trinitat, jo Us adoro: Déu meu, Déu meu jo us estimo en el Santíssim Sagrament.

Passats uns moments, Nostra Senyora afegí:

-Reseu el Rosari tots els dies, per aconseguir la pau per al món i la fi de la guerra.

De seguida començà a elevar-se suaument fins a desaparèixer en la immensitat dels cels.

"Sacrifiqueu-vos pels pecadors, i digueu moltes vedades, especialment quan feu algun sacrifici: Oh Jesús, és pel vostre amor, per la conversió dels pecadors i en reparació pels pecats comesos contra l'Immaculat Cor de Maria." Oració de la Verge Maria, 13 juliol 1917)

3

"No tingueu por"

El tercer any del centenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca l'aparició de juny de la Verge Maria, el 1917, centrant-se en l'actitud creient de la confiança.

LES ANGELOFANIES I MARIOFANIES DE FÀTIMA (1)

Entre 1916 i 1917 Lucía, Francisco i Jacinta van ser agraciats amb tres aparicions d'un Àngel i sis de la Verge Maria. Des de llavors es van veure més encesos per l'amor de Déu i de les ànimes, i van arribar a tenir una sola aspiració: resar i patir per la salvació dels pecadors. Lucía ho explica en les seves Memòries:

Primera Angelofania

"A la **primavera de 1916** vam passar el dia a **Chousa Velha**; vam menjar, vam resar el rosari i vam començar a jugar. Encara que era un dia calmat, un fort vent va començar a moure els arbres. Després vam començar a veure, a distància, sobre els arbres que s'estenien cap a l'est, una llum més blanca que la neu amb la forma d'un jove, una mica transparent, tan brillant com un vidre en els raigs del sol. En apropar-se vam poder veure les seves faccions. Després ell va dir:

- No tingueu por! Sóc l'Àngel de la Pau. Reseu amb mi.

Ell s'agenollà, doblegant el seu rostre fins a terra. Amb un impuls sobrenatural vam fer el mateix, repetint les paraules que sentíem que deia:

- Déu meu, jo crec en vós, jo us adoro, jo t'espero i jo t'estimo. Et demano perdó pels que no creuen, no t'adoren, no t'esperen i no t'estimen.

Després de repetir aquesta oració tres vegades l'àngel s'incorporà i ens va dir:

-Reseu així. Els cors de Jesús i Maria estan atents a la veu de les vostres súpliques.

I va desaparèixer. La presència de Déu era tan poderosa i íntima que no podíem parlar. Estàvem tancats en el silenci. Mai oblidem les seves paraules i passàvem llargues estones de genolls repetint-les fins a caure extenuats.”

Segona Angelofania

“L'estiu de 1916 els tres cosins estàvem jugant en la calor del dia al jardí de la casa de Lucía, a prop del **Poço Arneiro**. De sobte vam veure el mateix àngel a prop de nosaltres.

-¡Pregueu, pregueu molt! Els Santíssims Cors de Jesús i Maria tenen designis de misericòrdia per a vosaltres. Oferiu oracions i sacrificis a Déu, l'Altíssim.

-Però com ens hem de sacrificar?

-En tot allò que pugueu oferiu sacrificis a Déu en reparació dels pecats pels quals Ell és ofès, i en súplica per la conversió dels pecadors. Així atraureu sobre la vostra pàtria la pau. Jo sóc l'Àngel de la seva guarda, l'Àngel de Portugal. Sobretot, accepteu i suporteu dòcilment el sofriment que Déu us envii.

Les paraules de l'Àngel van endinsar-se al fons de les nostres ànimes com flames ardents, mostrant-nos qui és Déu, el seu amor per nosaltres, com vol que nosaltres també l'estimem, el valor del sacrifici i com Déu el rep per la conversió dels pecadors. A partir d'aquest moment vam començar a oferir allò que ens mortifiqués. ”

Tercera Angelofania

"A finals de setembre o octubre de 1916, havent-nos dirigit al **Cabeço** amb el ramat vam agenollar-nos per resar l'oració que ens havia ensenyat l'Àngel. Després de repetir-la diverses vegades vam veure brillar una llum estranya damunt nostre. Aixecàrem els nostres caps i vam veure l'Àngel. Tenia a la mà esquerra un Calze damunt del qual hi havia suspesa una Hòstia, de la que queien unes gotes de Sang dins el Calze. L'Àngel es va agenollar a prop nostre i ens va demanar que repetíssim aquesta oració:

- **Santíssima Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant, us adoro profundament** i us ofereixo el preciosíssim Cos i Sang, Ànima i Divinitat de Jesucrist, present en tots els sagraments de la terra, en reparació dels ultratges, sacrilegis i indiferències amb què Ell mateix és ofès. I pels mèrits infinits del seu Sagrat Cor i per l'Immaculat Cor de Maria, demano humilment per la conversió dels pobres pecadors.

Després l'Àngel s'aixecà i prengué a les seves mans el Calze i l'Hòstia. L'Hòstia me la donà a mi i el contingut del Calze el va donar a Jacinta i a Francisco, mentre deia:

-Preneu i beveu el Cos i la Sang de Jesucrist horriblement ultratjat pels homes ingrats. Oferiu reparació per ells i consoleu Déu.”

Va ser així com els tres pastorets van ser catequitzats en oració, en la doctrina de la Santa Eucaristia i en sofriment per la conversió dels pecadors i per reparació per consolar Jesús. Al seu torn anaven preparant-se per la visita de la Immaculada Verge Maria que els portaria un missatge de salvació per al món.

Primera Mariofania - 13 de maig de 1917

“Era un diumenge. Després d’haver anat a Missa a l’Església de Fátima, vam deixar anar les ovelles per a portar-les a pasturar **Cova da Iria**. Vam resar el Rosari y després ens entreteníem construint una petita paret al voltant d’un arbust. De repent veiérem com un llamp.

-És millor que marxem ara, -vaig dir als meus cosins- que està llampegant; pot venir una tempesta.

Vam començar a davallar el vessant, però vam veure un altre llamp i, damunt d’una petita alzina, una Senyora vestida de blanc, més brillant que el Sol, irradiant llum. Sentint-nos dins d’aquesta llum Nostra Senyora ens diu:

-**No tingueu por!** Jo no us faig cap mal.